

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

№1
грудень 2004 року

З НАГОДИ ДНЯ СВ. МИКОЛАЯ

Волинське єпархіальне управління організовує паломництво до мощей святителя Миколая, частинка яких перебуватиме в Луцькому Свято-Троїцькому кафедральному соборі з 18 грудня. Українська Православна Церква Київського Патріархату планує багато заходів із вшануванням покровителя Луцька

18 грудня, субота

16.45 – урочисте внесення ковчега з частинкою мощей до Свято-Троїцького кафедрального собору.

17.00 – Святкова Всенічна із співаним акафістом свт. Миколаю, прикладання вірних до ковчега з частинкою мощей.

19 грудня, неділя

10.00 – Божественна Літургія, виступ хору Центру християнського виховання дітей та молоді.

12.30 – хрестний хід з ковчегом до пам'ятника свт. Миколаю

12.45 – Молебень свт. Миколаю перед пам'ятником на майдані біля Луцької міської ради.

13.30 – Співаний акафіст свт. Миколаю в соборі та прикладання вірних до ковчега й подальше безперервне читання акафіста.

17.00 – Вечірня з акафістом святителю.

УКРАЇНСЬКА ОСІНЬ 2004-ГО: КРИК ДУШІ

Дорогі мої українці, моя націє, велика українська родино!

З великою повагою до Вас, із гордістю і насолодою промовляю ці слова.

Свого часу славна донька нашого народу Ліна Костенко написала:

Ісус Христос роз'ятий був не раз.
Там, на Голгофі, це було уперше.
Умер од смерті, може од образ,
І за життям не пожалів умерти.
А потім роз'яли на полотні,
У мармурі, у гіпсі, у граніті.
А потім роз'яли Його в мені,
І роз'яли на цілім білім світі.
І тіло з'їли, кров'ю запили.

Кожен народ має у своїй історії сторінки, які писані кров'ю. Бо кожна країна має досить своїх юд, пилатів...

Сьогодні, як і вкотре розпинають Христа, розпинають правду, гідність.

Дорогі брати і сестри!

Україна втретє постала перед доленошим вибором – 26 грудня кожен громадянин нашої держави матиме можливість виконати конституційний обов'язок і ствердити свою громадянську позицію. У великій політичній боротьбі, що триває в Україні упродовж другого місяця, Бог оберігає наш народ від крові. Ситуація остаточно не вирішена. Тому Українська Православна Церква Київського Патріархату закликає усіх вірян не бути байдужими до своєї долі. Ми не агітуємо за жодного кандидата, бо тиснути на людину – гріх. Це відбирає в кожного даний Богом дар свободи,

Дві тисячі років тому, коли це робили на Голгофі, одні стояли остроронь, інші кричали: «Розіпни!».

Любі мої брати і сестри! Не будьмо байдужими, коли розпинають правду, бо завтра сторінки нашої історії будуть запитими кров'ю наших дітей.

Сьогодні потрібно боятися одного: не втратити право на прощення наших дітей.

Женімо від себе страх, відчай, безнадію, бо з нами правда. А де правда – там і Бог.

Брати і сестри! Піднімімо голови і гордо скажімо сьогодні: «З нами правда! Україна належить Господу і українському народові!».

Ольга Пляченко,
вчителька християнської етики

коли людина сама вирішує, як їй бути в тій чи іншій ситуації. Но саме тій же людині потім відповідати перед нащадками і перед Богом.

Давно відомо, що кожен мирянин зробив свій вибір. І не треба кидатися на приманку. Но нещастна подачка може привести до моральної й економічної загибелі держави. Будьмо пильними, щоб нам очей не вів сором за душу, продану за гріш. Українська Православна Церква Київського Патріархату сьогодні як ніколи зі своїми вірними і щиро молиться, аби їх вибір втілився у життя.

Хай Господь благословляє Вас, кожну Вашу родину і Ваш вибір!

НОВИНИ

ПАМ'ЯТИ МИТРОПОЛИТА ЯКОВА

У селі Лосятин Тернопільської області єпископ Луцький і Волинський Михаїл освятив меморіальну дошку, присвячену спочилому в Бозі митрополитові Луцькому і Волинському Якову (Панчукові). Того ж дня владика звершив і панаходу по померлому. Нагадаємо, що митрополит Яків був духовним наставником для владики Михаїла. Дошку встановлено при вході в місцевий храм.

КНИЖКОВІ НОВИНКИ

Нещодавно на Волині з'явилось нове видання Київської Патріархії – Біблія в новому перекладі, яка є першим повним виданням, що включає як канонічні, так і неканонічні книги сучасною церковною літературною українською мовою.

Зважаючи, що переклади Біблії українською мовою, які існують на сьогодні, не відповідають нормам церковної мови, а також, враховуючи серйозну потребу Церкви в повному перекладі Біблії українською мовою, Святійший Патріарх Філарет взяв на себе працю з перекладу.

Загалом глава УПЦ КП закінчив переклад за рекордно короткий термін – п'ять з половиною місяців. Щодня він перекладав по 10 розділів.

Придбати це видання Біблії можна в Свято-Троїцькому кафедральному соборі Луцька та на складі Волинського єпархіального управління.

Ціна – 40,00 грн.

Підготував прот. Віталій СОБКО

АПОСТОЛ АНДРІЙ І УКРАЇНА (гіпотеза)

Від приходу святого Андрія Первозваного у Подніпров'я, який став першим учнем Ісуса Христа – розпочинається вектор формування руського духу, зазначає у своїй книзі «Віхи священної історії» Юрій Канигин. Так це, чи ні, – судити історикам. Але ця подія, беззаперечно, стала переломною в історії наших предків. Юрій Канигин стверджує, що прихід св. Андрія на землі, які через багато років стали називатись Україною, відбувся на кілька літ раніше з'яви у Римі святого Петра. Про це нібито є багато свідчень у таємничих архівах Ватикану. Відповідно, християнська церква над Дніпром має давніші витоки, ніж Римська.

На київських горах святий Андрій Первозваний у середині I століття н.е. встановив хрест, очевидно, перший на землі. Хоча як стійкий християнський символ хрест з'явився в IV столітті.

«Бачите гори ці? На цих горах засяє благодать Божа, буде город великий, і воздвигне Бог багато церков», – цитує апостола Андрія Нестор Літописець у «Повісті минулих літ».

Церква ж для українців ще за часів апостола Андрія стала стрижнем утворення цілого етносу.

Установлення хреста на київських горах, – продовжує Юрій Канигин, – треба розуміти символічно – як заснування першої церкви.

І хоч у Біблії про Андрія Первозваного сказано не багато, апокрифічної світської літератури про нього, на думку Канигіна, є чимало. Уся вона визначає чотири головні тези його перебування в Україні.

1. Він не просто встановив хрест і поплив далі Дніпром. Він жив у Києві – на Подолі та у верхньому місті – близько п'яти місяців.

2. Андрія радо прийняв голова київської общини, а члени його сім'ї стали прихильниками нового вчення й помічниками апостола.

3. Святий Андрій не просто навчав, а багатьох охрестив водою, і найголовніше, – влаштовував велике зібрання мешканців верхнього й нижнього Києва, де були присутні вождь, його сім'я й найближні до неї, які брали участь у церковній службі.

4. Активного спротиву з боку місцевих жреців Андрій не зазнав, хоча в інших районах Подніпров'я і на північ від басейну Дніпра обставини складалися по-різному. Дружині, яка супроводжувала Андрія, доводилося приборкувати незадоволених на чолі із жерцями. Не раз святому Андрієві загрожувала небезпека.

Вирушивши «з Русі» на Захід, апостол Андрій заснував церкву у місті Візантій, який згодом став Константинополем і Царгородом. Тут він призначив єпископа й звідти вирушив на Балкани.

На землях в районі сучасної Москви вцілому місія Андрія Первозваного не спрацювала. Лише вихідці з Києва й Подніпров'я через 800 років принесли й захистили тут християнську духовність.

Уже будучи в Патрасі, святий Андрій говорив: «Дякую Тобі, Ісусе Христе, що послав мене до надборисфенських людей Божих. Про тих жителів – моїх щедрих господарів і великудушних дітей Божих звели наклепи ромеї (римляни)... ледь не людоїдами називаючи. Душою хотів би я ще раз побувати знову між моїми братами на борисфенських берегах, оскільки такого гостинного й чесного народу ніколи не доводилось зустрічати у величезному світі... Тільки там я багату душу народу вперше відчув, красу життя й людей побачив. І мое буття знову набуло змісту».

Підготував Андрій Гнатюк

БЛАГОСЛОВЕННЯ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Життя і діяльність святого Миколая пов'язані з Мірою Лікійською – давнім містом у Туреччині. І хоча він жив 1700 років тому – і по сьогодні його популярність серед віруючих і невіруючих залишає далеко позаду рейтинги найвідоміших політиків, кіноірок чи топ-моделей. Мається на увазі славнозвісний Санта Клаус, він же Перноель, він же Дід Мороз, він же святий Миколай-Чудотворець.

Незважаючи на різдвяний казковий ореол, святий Миколай – реальна історична особа. Православна церква відзначає його пам'ять 19 грудня і 22 травня. Він народився 300 р. н.е. у малоазійському місті Патара за часів правління жорстокого гнобителя християн імператора Діоклетіана. Ми не знаємо, як його назвала мати, але приймаючи духовний сан, він отримав ім'я Миколай. Наділений Творцем усіма чеснотами, Миколай прийняв сан пресвітера, щойно досягнувши повноліття. А 325 року він, молодий архієпископ Міри Лікійської, на Нікейському соборі гівно викрив аріанську ересь і проголосив Правило віри, що стало канонічним. Ще досі збережені стіни храму, де була єпископська кафедра Миколая-Святителя. Тут він проголошував проповіді до пасти, творив чудеса, тут його і було поховано.

Однак після смерті святого протягом кількох століть біля саркофага Миколи-Чудотворця відбувалися дива: зцілялися безнадійно хворі, повертається зір до спілки. Прочани з надією йшли сюди за тисячі кілометрів, і ті, хто мав чисті помисли, а у серці – непорушну віру, – неодмінно зцілювалися. Між тим все частіше на християнську Малу Азію, що стала центром Візантійської імперії, котились хвили мусульманських нашествів зі Сходу. Квітучу Міру кілька разів руйнували араби, які прагнули заволодіти зручним портом. Місто Міра почало занепадати. Останню спробу вдихнути життя у вмираючий поліс зробила на початку XI ст. візантійська імператриця Зоя. Вона наказала відбудувати місто, а храм святого Миколая притворити мозаїками і фресками. Невдовзі 1034 р. Міру знову спалили мусульмани. Відтоді місто вже не піднялося з руїн. Купол храму обвалився, і спеціальна експедиція христоносців, що була споряджена сюди через 50 років після руйнації й мала завдання розшукати могилу Мірлікійського архієпископа, на силу розкопала з-під уламків саркофаг з його останками. Христоносці перевезли мощі святого Миколая до італійського міста Бар, де вони зберігаються і по сьогодні у спеціально зведеній церкві.

Саме відтоді, тобто з XI століття, щорічне святкування Різдва Христового не обходить без традиційної фігури Санта Клауса, тобто святого Миколая Чудотворця у червоному облаченні, архієпископа Мірлікійського.

Ім'я Микола означає: «той, хто перемагає». Святий Миколай підтверджував його щоразу. Уже те, що він допомагав людям, зцілював їх, переконує нас у його у перемозі над усіким злом. Через те він і названий Чудотворцем. Ця риса дає право називатися святым.

В Україні ім'я Микола – серед найуживаніших: Микола Костомаров, Микола Лисенко, Микола Бажан, Микола Вінграновський, Микола

Зеров, Микола Куліш, Микола Гнатюк, Микола Мозговий, Микола Хвильовий, та багато інших.

Український народ споконвіку звертається до Святого Миколая Чудотворця як до Заступника. В образах він постає як побожний старець, а в багатьох сім'ях асоціюється з добрым дідусем, який любить дітей і приносить їм подарунки. Однак не можна забувати, що найперше, – це ревний захисник християнства, великий сподвижник Божий. Захисту істинної віри він присвятив життя, тому ставлення до святителя має бути шанобливе.

Найдавніша ікона святителя Миколая на Русі, про яку що-небудь відомо, датована XII століттям. Зберігалася вона у Софії Київській, однак до наших днів не дійшла. Найбільш рання, яка збереглася – новгородського походження з XIII століття – передуває в російському музеї Санкт-Петербурга. Серед волинських ікон Миколая найдавнішою вважають ту, що свого часу зберігалася у селі Жидичин. Де вона зараз – невідомо. Окрім того, образ шанували як чудотворний. Ще одна шанована

10 ікон із зображенням святителя. Для ознайомлення виставлені професійні роботи, хоча у фондах є й твори народних майстрів. У таких іконах можуть бути неточності від незнання канонічного права, недотримання пропорцій чи чогось іншого. Однак громади брали до храмів такі образи, адже на той час були бідні, а замовлення професіоналу вартувало значно дорожче.

Однією з найбільших волинських святынь є Жидичинська чудотворна ікона святого Миколая. На жаль, про оригінал нічого не відомо. Вважається, що її кудись вивезли після ліквідації монастиря 1844-1845 роках. Та ікона, яка є на даний час у церкві, точна копія оригіналу. Усі старожили її пам'ятають. З'явилася вона тут, швидше за все, на початку XVIII століття, коли греко-католицький єпископ Йосиф Левицький розбудовував монастирський комплекс і храм зокрема. Кілька років тому її реставрували, а до того стан свідчив про давнє походження.

Святий Миколай – покровитель міста Луцька. Герб із його зображенням – найдавніший. Це такий же захисник для Луцька, як для Почаєва – Пресвята Богородиця і преподобний Іоан.

На Миколаївського, 19 грудня 1259 р., полчища монголотатар на чолі з Курземою оточили місто. Про цю подію згадує літопис за Іпатіївським списком: «Бог і святий Миколай чудо велике вчинили, бо знявся великий вітер і каміння, яке кидальними машинами вороги кидали, на них самих поверталося». Ця подія стала темою міського герба: над контурами Луцького замку в хмарах святий Миколай благословляє місто.

В Україні прижилися традиції, згідно з якими святий Миколай роздає дітям подарунки.

Якось святий Миколай вирішив наділити дітей світу талантами. Французи вибрали елегантність і красу, угорці – любов до господарювання, німці – дисципліну і порядок, діти Росії – владність, Польщі – здатність до торгівлі, італійці одержали хист до музики...

Обдарувавши усіх, підвівся святий Миколай зі свого трону і раптом побачив у куточку дівчину. Вона була боса, одягнута у вишиту сорочку, руся коса переплетеана синьою стрічкою, а на голові багряні вінок з червоної калини.

– Хто ти? Чого плачеш? – запитав Чудотворець.

– Я – Україна, а плачу, бо стогне земля моя від пролитої крові і пожеж. Сини мої на чужині, на чужій роботі, вороги знищуються з удів та сиріт, у своїй хаті немає правди й волі.

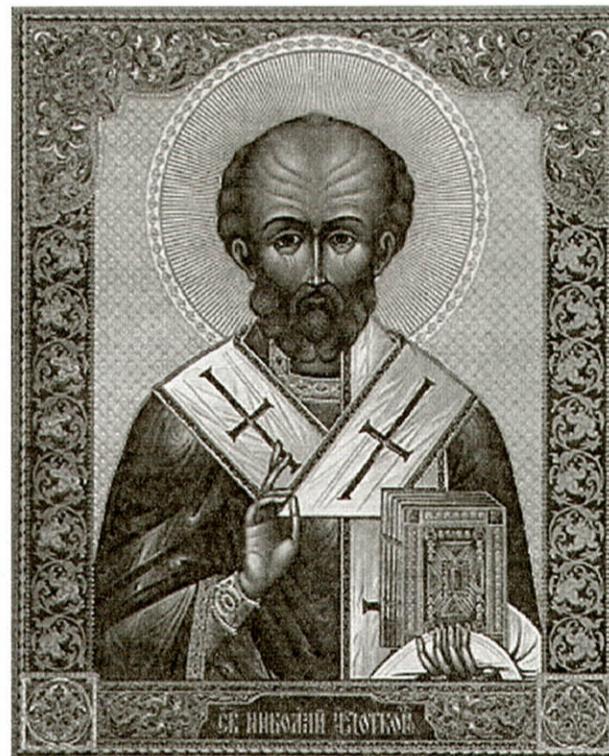
– Чого ж ти не підійшла до мене скоріш? Я всі таланти роздав. Як же зарадити твоєму горю?

Дівчина хотіла вже йти, та святий Миколай, піднявши правицю, зупинив її.

– Є у мене неоціненні дари, які усиплюють тебе на цілий світ. Це – ввода і пісня.

Узяла дівчина – Україна дарунок і міцно притиснула його до грудей. Поклонилася низенько Чудотворцю і з ясним обличчям і вірою понесла пісню в народ, а вроду вписала в кожну свою дитину. І лине та пісня Україною, благословляючи цю страдницьку землю, молячи святого Чудотворця вберегти її від зла.

Підготував Андрій Гнатюк

УКРАЇНСЬКА БІБЛІЯ

У Святому Письмі сказано: «Доки кожна людина не пізнає Євангеліє, доти не настане кінець світу. Це Євангеліє Царства буде проповідуватись у всьому світі, на свідоцтво всім народам». Аби кожен зміг прочитати Святе Письмо рідною мовою, Дух Святий зійшов на апостолів, і вони пішли проповідувати між народами. В Україні побував перший учень Христа апостол Андрій Первозваний. Християнам, які населяли колись наші землі, Біблію донесли святі Кирило й Мефодій. Написана вона була староболгарською мовою, яка пізніше отримала назву старослов'янської. На суті українських землях в XI столітті з'явилось так зване Остромирове Євангеліє. Як зазначає у своїй праці відомий мовознавець митрополит Іларіон (в миру – Іван Огієнко), процес формування української мови затягнувся на довший час, головно ж на віки IX, X, XI, коли остаточно створились українські племена, а з ними й говори української мови. Тож, можемо сміливо припустити, що Остромирове Євангеліє вже було написане українською. Літературну українську мову Огієнко виводить від 988 року, часу хрещення Русі.

Як зауважив єпископ Луцький і Волинський Михаїл, історія перекладу Святої Письма із грецької чи арамейської на українську мову набагато поглиблена. Перші спроби були здійснені в XI столітті. Процес цей триває, бо не було сталої держави і всі намагалися мірою своїх можливостей наблизити Святе Письмо до мови людей.

Повний переклад Біблії старослов'янською здійснено лише 1499 року за новгородського архієпископа Геннадія. Місцевий говорів все більше проникав до слов'янських Біблій, і текст виданої на Волині 1581 року Острозької Біблії дуже схожий до тогочасної української мови. Про наближеність до української мови церковнослов'янської говорить і митрополит Іларіон. Острозька була першою повнодрукованою Біблією. Однак взагалі перші часткові переклади Святої Письма суті народною мовою датуються лише XVI сторіччям. Цим була викликана поява так званих «учительних Євангелій». Двадцятьма літами раніше, 1561 року, датується закінчення так званого Пересопницького Євангелія, зразка художньості з погляду графіки. Названа Книга на честь містечка на сучасній Рівненщині, а створив її тамтешній чернець Григорій. У роках 1563-1572 з'являється славновісній Крехівський Апостол. Видання мали певні пояснення і сподобалися тогочасним освіченим українцям. І «Учительне Євангеліє» Івана Федоровича, і його ж львівський

Апостол, різні видання Псалмів були улюбленими книгами давніх українців, а вітчизняні письменники своїми перекладами ще більше змінювали їх розуміння.

Гоніння української мови влаштовував і Російський Священний Синод. Українці добре знали значення Святої Письма в житті народу, а тому наш письменник Пилип Морачевський, інспектор Ніжинської гімназії, 1860 року, закінчив переклад українською чотирьох Євангелій і відіслав його до Священного Синоду, просячи благословити до друку. 14 жовтня 1860 року Синод відповів: «Переклад Євангелій, здійснений Вами, чи кимось іншим, не може бути допущений до друку». Митрополит Іларіон називає таке рішення

люди навчалися своєї літературної мови головно з перекладу Біблії... і постановив перекласти повну Біблію на українську мову, щоб читачі навчалися мови з цієї найбільш читаної книжки. Року 1871 у нього вже був готовий Новий Заповіт, і він його запропонував купити Британському Біблійному Товариству. Однак славіст-рецензент Міклошич визнав переклад рішуче невдалим, бо він не був науковим. Куліш не скорився і довів працю до кінця. Та б листопада 1885 року згорів його хутір, а з ним і рукопис перекладу Біблії. Письменник узвяжся за роботу вдруге, але вже її не закінчив. До кінця переклали Біблію два Івани: Пулуй та Нечуй-Левицький. Ідею перекладу Біблії високо оцінив Михайло Драгоманов, але Куліш в переклад дійсно виявився невдалим. Він не дослівний, а часто тільки переказ, далекий від оригіналу. У тексті багато церковнослов'янських слів: «истинно бо глаголю вам», «благе слово», «Вість благая» та ін. Перекладаючи Біблію, Куліш з Пулую ставили умову, що Книга вийде конче українською наддніпрянською мовою. Але, як заявили згодом Нечуй-Левицький і Кулішева дружина Ганна Барвінок, сам Пулуй виправив працю галицькою мовою. І це була причина, чому ця Біблія не мала в Україні успіху, а для ідеолога української літературної мови стала тяжким ударом. Удома її не дозволяла українська цензура, а в Галичині вона не користувалася попитом. Рим же взагалі заборонив читати видання Британського Біблійного Товариства. Видати спільній переклад вдалося лише 1903 року, після смерті Куліша. І це був перший повний переклад з єврейських та грецьких текстів українською новітньою мовою.

І все ж, як констатує сучасне духовенство, Кулішева Біблія була більш популярною, ніж згодом Огієнкова.

Майже одночасно з появою Біблії Куліша у Львові з'явився переклад Олександра Бачинського. Це перше католицьке видання українською мовою Нового Заповіту та Псалмів. Та його варіант не прижився. Біблію також перекладали Ярослав Левицький, Михайло Кравчук, Теодосій Галущинський, Володимир Дзьобенко, Лазар Березовський. Але досить поширеним перекладом, яким багато послуговуються сьогодні, є робота самого митрополита Іларіона, видана 1962 року. Однак мова професора відрізняється від сучасної літературної. У ній відчувається відбиток діаспори. Тому Київський Патріархат уже видав нову версію перекладу Біблії, текст якої має відповісти сучасній українській літературній мові.

Підготував Андрій Гнатюк

Мал. Ірини Дацюк

неканонічною забороною українському народові читати Євангеліє рідною мовою. Разом з тим це був тяжкий удар по українській культурі. Внутрішні суперечки про українську мову вдало використав російський уряд, і тиск на неї посилився. Через 3 роки вийшов Валуєвський указ, що забороняв книгодрукування українською мовою.

Спроби перекласти Біблію українською робив і Пантелеймон Куліш. Ось як про це згадує Іван Огієнко: «Куліш добре знат, що в Європі багато віків

забороняли читати Євангеліє рідною мовою. Разом з тим це був тяжкий удар по українській культурі. Внутрішні суперечки про українську мову вдало використав російський уряд, і тиск на неї посилився. Через 3 роки вийшов Валуєвський указ, що забороняв книгодрукування українською мовою. Однак мова професора відрізняється від сучасної літературної. У ній відчувається відбиток діаспори. Тому Київський Патріархат уже видав нову версію перекладу Біблії, текст якої має відповісти сучасній українській літературній мові.

Чим більше розширяється поле науки, тим численніші докази існування всемогутньої, творчої Премудрості.

Гершель

АПОЛОГІЯ БІБЛІЙНОЇ КОСМОГОНІЇ

Жодне місце в Біблії не зазнавало таких жорстоких нападок, як учення про створення світу. Від скептиків XVII-XVIII століття до представників радянської науки, – всі намагалися довести хибність космогонії Мойсея. Чому саме це місце в Св. Писанні стало однією з основних мішенні, куди старанні критики пускали й пускають свої стріли, просякнуті отрутою скептицизму й недовір'я? Тому що з першого погляду саме в Біблійному вчення про створення світу найбільш рельєфно виділяється розходження між релігією й наукою.

Християнам немає необхідності підтверджувати істинність будь-яких положень Біблії, адже ми сприймаємо її як Святе Письмо. Водночас представники так званих скептиків, першим з яких був філософ XVII ст. Спіноза, потребують, уподоблюючись євангельському Хомі невіруючому, доказів істинності Біблійних тверджень.

Досить широкі хитання суспільних поглядів протягом останніх двох

століть привели до того, що багато вчених критично ставляться до змісту Біблії. Богоборчі твердження досить широко поширились на теренах Російської імперії, привели до всім відомих суспільних потрясінь, а в науці спричинили її відчудження від релігії, до намагання утвердити якісь ще невідомі істини, до вишукування фактів, які нібито могли б заперечити Св. Письмо.

На початку ХХ ст. світова спільнота вчених умовно поділялась на дві течії у ставленні до християнства.

Перша – негативно догматична, яскравими представниками якої були Геккель і Мечников. Вони заперечували співіснування науки та релігії.

Представники другої течії, до якої належали Ньютон, Кеплер, Копернік, Галілей, Лінней, Агасіз, Ляпель, Лібіх, Ампер, Кюв'є, Сіменс, Фарадей, Паскаль, Пастер, стверджували, що співіснування науки й релігії лише доповнюють одна одну. Між цими течіями – агностичне сприйняття дійсності, згідно з яким релігія й наука

існують і розвиваються окремо. Цієї думки притримувався Д. Менделєєв.

Зрозуміло, що в радянській науці, звідки беруть витоки багато наших сучасних наукових шкіл, перший напрям діяльності науки домінував, породжуючи багато невітшніх наслідків. Він набрав агресивних форм, які сконцентрувались у твердженні, що наука своїми «позитивними знаннями» поступово витісняє релігію, вбиває її.

Проте, взявшись в науки її об'єктивність, давайте розглянемо питання різниці між науковою й християнською істинами. Наука ж займається вивченням осяжного, конкретного, матеріального, обмеженого. Релігія вивчає неосяжне. Але там, де закінчуються межі наукового пізнання, починається пізнання релігійне. Наукове пізнання засноване на розумі, релігійне – на вірі. Методом точних, природничих наук є досвід, який не завжди виправданий для релігійного пізнання. Тут місце фізичного, конкретного досвіду займає внутрішній, духовний досвід;

релігійне пізнання досягається шляхом внутрішнього відчуття.

Таким чином, ми бачимо, що за свою суттю релігія й наука не суперечать одне одному. Проте не варто вважати, що між релігією й науковою немає жодних точок дотику, тому що і духовний, і фізичний світи носять на собі печать Творця.

А ось до чого прийшов відомий природознавець Лінней, все життя пропрацювавши на науковій ниві: «Вічний, великий, всезнаючий Бог пройшов біля мене! Я не бачив Його обличчя, але Його відображення охопило мою душу й занурило в благовіння! Я скрізь бачив Його сліди в Його творіннях».

Тож, релігія й наука не тільки не суперечать, а й доповнюють одне одного. Релігія не відживає, а навпаки, переживає піднесення. Як Хома став вірним апостолом Церкви, так все більше науковців бажають продовжувати свою діяльність згідно з волею Творця.

Підготувала Олеся Савчук

БІБЛІЯ – СЛОВО БОЖЕ

Біблія – це багато книг, які складають одну велику. Її у різні часи писали політики, воєначальники, цари, міністри, священики, мудреці, пастухи, лікарі, дрібні чиновники. Усього їх було більше сорока. Створювали Біблію більш, ніж півтори тисячі років в Африці, Азії та Європі, писали різними мовами: давньоєврейською, арамейською, грецькою. Біблійні твори складали під час подорожей та у вигнанні, у в'язниці та у військових походах, у палацах та у перервах між важкою працею. Тому Біблію можна порівняти з великим казковим будинком, де є багато кімнат. Коли ми відкриваємо одну з її книг, то потрапляємо в певну кімнату цього будинку, з якої Біблійний письменник промовляє до нас.

Чому виникла потреба написання Біблії? Перші люди могли розмовляти з Богом. Але трапилось так, що вони забруднили свої серця гріхами і відійшли від Бога, опинилися далеко від Нього. Коли ми хочемо

поспілкуватися з тими, хто далеко від нас, – ми пишемо лист. Так само і Бог написав до людей лист. Цим листом є Біблія. Але писав його Бог не Сам, а через особливих людей. Вони відрізнялися чистотою серця. У їх серцях Бог міг промовляти, розповідати про те, що варто написати в Біблії. Саме тому, що автором Біблії є Сам Бог, вона не містить помилок.

Біблія складається зі Старого та Нового Заповітів. У Старому Заповіті йдеться про те, як Бог створив світ, створив людей; як люди перестали слухати Бога, через що втратили рай, втратили справжнє щастя. Йдеться також про те, як люди очікували Спасителя, який допоміг би повернути це втрачене щастя.

З Нового Заповіту ми дізнаємося про Спасителя – Ісуса Христа. Про Його народження, життя; про те, як Він служив людям, навчав їх віри і любові, молитви, зціляв хворих. Про те, як злі люди позазиріли Йому

і розп'яли, але смерть не здолала Його, і Спаситель воскрес. Про те, як Він заснував на землі свою церкву і пообіцяв завжди в ній невидимо перебувати.

У нашому житті багато стежок, доріг, напрямків руху. Одні з них приводять до щастя, інші навпаки – ведуть до біди. І саме Біблія допомагає нам вибрати правильний життєвий шлях, не збитися, не заблукати.

Якось запитали у Спасителя: «Які слова з Біблії найголовніші?» Господь відповів йому: «Люби Господа, Бога свого, всім серцем своїм, і всією душою своєю, і всім своїм розумом. Також, люби близького, як самого себе». Найголовніші слова – про любов. Любити Господа Бога треба всім серцем, тобто широко, безкорисливо, не примусово; всією душою – тобто всім розумом – тобто прийняти лише ту науку, яка несе в собі любов.

Нашим біжнім може бути колега по парті, який «відстав» у навчанні, або старенка бабуся, яка не може перейти через дорогу, або жебрак, який просить хліба.

Ми любимо Господа у відповідь на Його любов. Він прийшов на землю, щоб спасти нас від гріха. Він також любить кожного з нас. Бог навчає нас справжній любові, любові, яка жертвує собою.

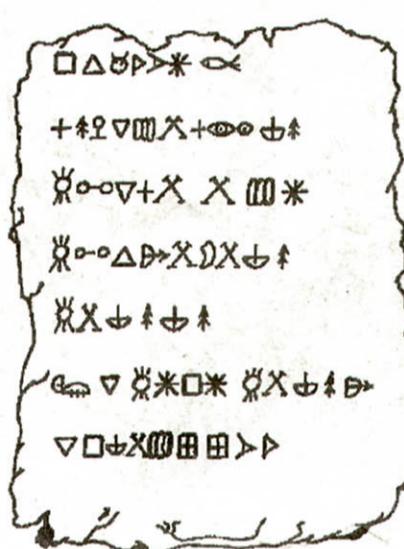
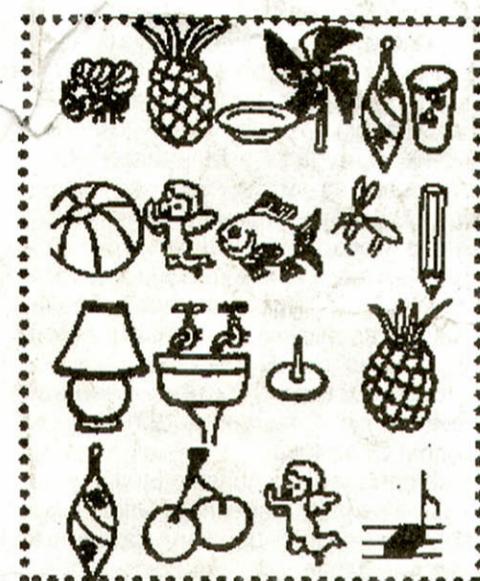
Одна дівчинка весь час запитувала свою маму: чому її руки такі негарні, звідки на її руках взялися ці страшні шрами від опіків? Мама її не розповідала. А коли дівчинка подоросліша, мати розповіла їй, що коли сама була маленькою, в їх будинку трапилася пожежа. Мати кинулася рятувати доньку – витягувала її разом з ліжечком з вогню. Донька вона врятувала, але руки собі попекла, шрами залишились на все життя. Дівчинка впала перед мамою на коліна, взяла її руки, притиснула до грудей, цілуvala і говорила: «Дорожчого від цих рук, матусю, для мене немає нічого в світі!». Так відповіла донька на материнську любов. А як ви, дорогі діти, відповідаєте на любов Божу, любов материнську?

Через своє слово – Біблію – Бог говорить до нас: «Прийдіть до Мене. Я створив вас і люблю вас. Заради вашого спасіння Я зійшов на землю і перетерпів страждання. Я хочу, щоб ви навчилися Моєї любові і завжди були зі Мною!»

Тож, дослухайтесь, діти, до цих порад. Візьміть до уваги слова Спасителя й наповніть свої серця любов'ю до своїх рідних, друзів. Бог тоді буде разом з вами, буде оберігати протягом усього життя.

Священик Андрій РОТЧЕНКОВ

НА ДОЗВІЛЛІ

Найважливіші книги Нового Заповіту – Євангелія – написали четверо апостолів. Напиши першу букву кожного малюнка – і тоді зможеш прочитати їх імена.

На древньому камені під кожним значком напиши букву, яка відповідає цьому значку. Які букви відповідають значку – написано у зортку. Прочитай Біблійний вислів і вивчи його напам'ять.

ЗАЯВА ПРЕС-СЛУЖБИ ВОЛИНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

Волинська єпархія Української Православної Церкви Київського Патріархату поширила заяву, у якій висловила позицію Церкви щодо політичної ситуації в державі. На зустрічі із журналістами її озвучив прес-секретар єпархії протоієрей Віталій Собко.

«Православна Церква не має права компрометувати свою святість і непорочність відвертим пропагуванням конкретної особи, яка прагне осягнути вищі державні посади... ... Едине, що Церква може і повинна робити, – це вказувати на загальні якості, якими має володіти кандидат на високу посаду з точки зору православного віровчення, а також молитись за справедливі вибори та вільне волевиявлення громадян».

ПАЛОМНИЦТВО СВЯЩЕНИКІВ ЛУЦЬКОГО БЛАГОЧИННЯ

Священики луцького районного благочиння здійснили паломницьку поїздку до святыни почайської землі. Прочани помолились за Службою Божою в Свято-Троїцькому соборі Почайської лаври, прикладались до славновзвісної чудотворної ікони, мощей преподобних Іова та Амфілохія Почайських. Особливі враження справили оглядання печери прп. Іова та лаврської дзвіниці.

Пізніше прочани відвідали Свято-Духівський скит, спілкувались зі схігуменями скита св. Анни та занурювались в цілющі води чудотворного джерела.

За словами благочинного Луцького району протоієрея Богдана Возняка, священики надзвичайно задоволені поїздкою, і одразу домовились, що такі духовні обнови необхідно здійснювати регулярно.

Вл. інф.

Нашу газету
можна передплатити
у будь-якому

відділенні зв'язку
Волинської дирекції
УДППЗ «Укрпошта».

Передплатний
індекс – 91241

Вартість газети:
на місяць – 0,53 грн.,
на квартал – 1,59 грн.,
на півроку – 3,18 грн.,
на рік – 6,36 грн.